

Ter herinnering

Frans Spit

voor ons een fantastische vader en
opa.

Hij was een rustige man, die genoot van de kleine dingen in het leven. Hij gaf zijn liefde aan zijn Annie, aan ons en onze kinderen. Van hem hebben we onze liefde voor de natuur, zoals het luisteren naar vogelgezang en lange wandelingen en fietstochten maken. Tijdens die wandeling stilstaan bij verschillende planten, die hij bijna allemaal bij naam kende, of tien minuten zonder geluid te maken, kijken naar een ree dat drinkt in een weidepoel.

Hij heeft in zijn jeugd met zijn broers en kameraden het platteland tussen Tankenberg en Weerselo, Oldenzaal en Rossum afgestruind, waarbij kwajongensstreken niet vergeten werden.

Hij toonde weinig eigen initiatief en liet zich graag aansturen. Hij wilde nooit vooraan staan, maar bij de Spanvöggel liep hij wel altijd trots voorop.

Door zijn onregelmatige werktijden bij de NS had hij als vader vaak gelegenheid om samen met ons leuke dingen te ondernemen.

Veel tijd bracht hij door in de tuin die er 's zomers altijd prachtig uitzag. Ook hebben we heerlijk gegeten van de groenten uit zijn graentetuintje naast het spoor. In de winter was hij vaak op zolder te vinden, waar hij van hout van alles maakte.

Met veel blijheid, geduld en liefde heeft hij ons, maar ook zijn kleinkinderen, veel bijgebracht, van spijkers inslaan tot pannenkoeken bakken.

We nemen afscheid van een man die je graag in je armen sloot.

Peter en Annemarie
Anifa
Kleinkinderen